

RECENSION



Maggie Smith och Judy Dench i *Lavendelflickorna*

Lavendelflickorna

Originaltitel: **Ladies in Lavender**

Svensk titel: **Lavendelflickorna**

Regi: **Charles Dance**

Producent: **Nicolas Brown, Elizabeth Karlsen, Nik Powell**

Manus: **Charles Dance** efter en novell av William J. Locke

Foto: **Peter Biziou**

Roller: **Judi Dench, Maggie Smith, Natascha McElhone, Daniel Brühl, Miriam Margolyes, Freddie Jones, David Warner m fl**
England 2004

Längd i tid: **1 tim 43 min**

Censur: **barntillåten**

Distributör: **Svensk Filmindustri AB**

Sällan ser man så förutsägbara filmer som *Lavendelflickorna*. Den är förutsägbar i sina enskilda scener (man vet redan i början av ett samtal vem som kommer att lämna konversationen i illa spelat förtret) och i stort sett även i sin helhet. Regissören Charles Dance har gjort en film som inte upprör någon, men som inte heller engagerar eller ens ger åskådaren lite spänning. Jo, kanske lite spänning ändå, mot slutet. Den tar sig faktiskt med minutrarna som sakta tickar förbi, och blir aldrig värre än den första halvtimmen. Vackra bilder på havet, och stundtals mycket intagande fiolmusik, hör till

det positiva jag tar med mig ut ur salongen. Det hade räckt, och blivit en utmärkt klassisk musikvideo på några minuter.

Daniel Brühl, som annars gjort succé på sin tyska hemmaplan med bl a *De feta åren* är förbi och *Good Bye Lenin!*, är inte speciellt framgångsrik i rollen som polsk violinist som någon gång på 30-talet medvetlös strandar på två ogifta systrars strand utanför Cornwall. Han blir omhändertagen av dessa kvinnor (Judi Dench och Maggie Smith), blir kvar i bygden och förälskar sig, såklart, i den bildskönaste och mest exotiska unga kvinna som finns att uppåda. Dench och Smith står som systrarna för ett genant överspel (många övertydliga blickar för mycket blir det) men får mot slutet av filmen in en mer trovärdig tonträff. Historien, som bland annat innefattar det sällan omskrivna temat "äldre kvinna blir olyckligt kär i ung man", hade varit värd ett bättre öde. För att plåga sina åskådare ytterligare har regissören mot slutet av filmen lagt in några totalt onödiga, rentav pinsamma, korta sekvenser ur scener som redan visats. Det resulterar tyvärr inte alls i en känslöfylld och vacker rekapitulering, som jag antar var avsikten, utan blir snarare en bekräftelse på att det mesta görs fel i den här filmen.

Enstaka scener höjer sig inte ens över (men påminner om!) en typisk svensk pilsnerfilm, vilket dock på sätt och vis gör filmen lite intressant. Egentligen vet vi ju att huvudrollsinnehavarna vanligtvis är väldigt bra, ibland rentav lysande - och just därför blir det ännu påtagligare att den här filmen är... riktigt dålig.

Maria Karlsson